

Turai Laura

Pogány ima

*Csak egy szóval mondd és
lehunyom szemem
a hallgatás lebegő aranyfonalára
se nézek többet
s lámpafényben virágzó arcodra
leoltom a lámpát*

*Csak egy szóval mondd
és napsütésben rezgő
árnyakba fogódzom
nem szívom többé
haldokló sziluettet míg
csontjaimba fúlnak az estek*

Őszre kiáltom bánatom.

*Csak egy szóval mondd
s álmaimra pillangót eresztek*

*(Kinn már fúj a szél)
Forró asztráltetek –*

*a hold ólomporába törni
tudd hát: megremegtem –
de csak egyetlen szóval mondd...*

és meggyógyul az én lelkem.

Fegyvertelenül

*Azt hitted, hogy halkan becsuktad a ládát
őzek, fürge őzek ugrottak szerteszét
a hold zsebembe csúszott
ziháltak a fecskék
nem hallottam többé almafák neszét...
végül voltam ember, kin nem segít már fegyver
míg dolgozott a pokol láng-propellere*

*Azt hitted, hogy halkan csuktad be a ládát
Csakhogy a Jóisten hallotta a lármát.*